

Ф. СКОТ ФИЦДЖЕРАЛД

Диамант, голям колкото
хотел „Риц“ и разкази

F. Scott Fitzgerald
The Collected Short Stories
(Penguin Books Ltd, 1986)

Ф. Скот Фицджералд
Диамант, голям колкото хотел „Риц“
Разкази

© Иванка Томова, преводач, 2016
© Красимира Тодорова, преводач, 2016
© Виктор Паунов, художник, 2016
© Enthusiast – запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2016
ISBN 978-619-164-207-6

Ф. СКОТ
ФИЦДЖЕРАЛД
Диамант, голям колкото
хотел „Риц“ и разкази

Превод от английски:
Иванка Томова и Красимира Тодорова

enthusiast
|
VINTAGE

София, 2016

ДИАМАНТ, ГОЛЯМ КОЛКОТО ХОТЕЛ „РИЦ“

Джон Т. Ънгър произхождаше от семейство, което от няколко поколения беше добре известно в Хадес* – малко градче на река Мисисипи. Баща му неведнъж бе излизал победител в разгорещените любителски мачове по голф; госпожа Ънгър пък с безкрайните си политически обръщения си бе спечелила сред своите съграждани прозвището „неизтощимата“, а младият Джон Т. Ънгър, който тъкмо бе навършил шестнадесет, умееше да танцува всички най-модерни танци, пренесени от Ню Йорк, още преди да обуе дълги панталони. И сега му предстоеше да прекара известно време далеч от дома си. Преклонението пред образователните заведения на Нова Англия – това всеобщо зло за провинциалните градове, което всяка година откъсваше от тях най-обещаващите млади хора, – беше завладяло и неговите родители и тяхното единствено желание бе той да продължи обучението си не другаде, а тъкмо в колежа „Сейнт Мидас“**, близо до Бостън. Градчето Хадес беше твърде малко за техния любим и даровит син.

---

* В древногръцката митология – подземното царство. В Америка думата се употребява като нарицателно със значението „преизподня“. – Б. пр

** Според древногръцките предания фригийският цар Мидас се славел с несметните си богатства. – Б. пр.

Сега обаче в Хадес не е така – ако сте били там, сигурно сте го разбрали, – имената на тези най-модни училища и колежи не правят вече същото впечатление. Въпреки претенцията на жителите му, че са осведомени за всичко и че са в крак с най-новото и в облеклото, и в маниерите, и в литературата, те тъй отдавна живеят откъснати от големия свят, че тяхната осведоменост не почива на нищо друго освен на случайно дочутото. Например онова светско „парти“, което в Хадес минава за най-изискано, в очите на една чикагска месарска принцеса несъмнено би изглеждало „доста селяшко“.

И тъй Джон Т. Ънгър беше в навечерието на своето заминаване. Госпожа Ънгър с типична майчинска грижовност пълнеше куфарите му с ленени костюми и вентилатори, а господин Ънгър подари на сина си солиден портфейл, солидно натъпкан с пари.

– Помни, че всякога си добре дошъл тук – каза той. – Можеш да бъдеш сигурен, момчето ми, че ще намериш дома ни винаги отворен.

– Зная – отвърна Джон с пресипнал от вълнение глас.

– Не забравяй никога кой си и откъде произхождаш – продължи гордо баща му – и това ще те предпази от бедни. Ти си член на фамилията Ънгър от Хадес.

Баща и син си стиснаха ръцете и Джон тръгна с плувнали в сълзи очи. Десет минути по-късно той беше вече извън пределите на града, където се спря, за да хвърли един последен поглед назад. Старомодният викториански девиз над градските порти събуди у него някакво особено умиление. Баща му неведнъж бе предлагал да се смени нещо, което да

изразява по-голям размах и широта, като например: „Хадес – вашата благоприятна възможност“ или просто едно „Добре дошли“, изписано над две крепко стиснати ръце, очертани с електрически крушки. Господин Ънгър намираше, че старият девиз е малко скучноват, но ето че сега...

Джон дълго гледа назад, после рязко се обърна и решително пое пътя си. Светлините на Хадес, които озаряваха небето, грееха в този миг с някаква особена топлота и прелест.

I

Пътят от Бостън до колежа „Сейнт Мидас“ се минава с ролс-пиърс само за половин час. Какво е действителното разстояние, никой не знае, тъй като с изключение на Джон Т. Ънгър никой не е отивал дотам другояче освен с ролс-пиърс, а навярно и в бъдеще няма да отиде. „Сейнт Мидас“ е най-скъпото и най-прочутото частно училище за момчета в света.

Първите две години от учението минаха приятно за Джон. Бащите на съучениците му бяха все финансови магнати и летните си ваканции Джон прекарваше по разни модни курорти. Момчетата, на които гостуваше, много му харесваха, но бащите им му се струваха все от един тип и с присъщата за възрастта си наивност той често се питаше защо ли всички тъй много си приличат. Когато им кажеше откъде е, те се провикваха весело: „Доста е топличко там, нали?“. Джон се усмихваше насила и отговаряше: „Да, наистина“. Сигурно не би им отговарял така съдържано,

ако те до един не повтаряха тази шега – в най-добрия случай разнообразна с: „Не ви ли е доста топличко там?“, което му беше не по-малко неприятно.

По средата на втората година в класа на Джон постъпи едно кротко, хубаво момче на име Пърси Уошингтън. Новодошлият имаше вежливи обноски и беше тъй добре облечен, че правеше впечатление дори и в „Сейнт Мидас“. По някаква неизвестна причина обаче той се държеше настрана от другите момчета. Дружеше единствено с Джон Т. Ънгър, но дори и пред него не споменавахе дума за дома и семейството си. Че беше богат, това се разбираше от само себе си, но като се изключеха още няколко подобни догадки, Джон всъщност не знаеше нищо за приятеля си. Затова, когато Пърси го покани да прекара лялото в техния дом „на Запад“, той прие поканата без колебание, зарадван, че най-после му се удава великолепна възможност да задоволи любопитството си.

Едва когато се качиха на влака, Пърси стана за първи път по-словоохотлив. Веднъж, когато обядваха във вагон-ресторанта и обсъждаха недостатъците в характера на някои от съучениците им, Пърси внезапно смени темата с едно крайно неочаквано изявление:

– Баща ми – каза той – е най-богатият човек на света.

– О! – възкликна учтиво Джон. Той просто не намери друг отговор на това откровение. В първия миг си помисли да каже: „Това е чудесно“, но реши, че ще прозвучи престорено. Ако кажеше: „Наистина ли?“, то пък щеше да означава, че се съмнява в твърдението на Пърси, а такова смайващо твърдение едва ли подлежеше на съмнение.

– Най-богатият – повтори Пърси.

– Четох в Световния статистически алманах – поде Джон, – че в Америка имало един човек с годишен доход над пет милиона и четирима – с по над три милиона, а...

– О, това е дреболия. – Пърси сви презрително устни. – Някакви си гешефтари, дребни банкери, търговци и лихвари. Баща ми може да ги купи, без дори да усети, че го е сторил.

– Но защо...

– Защо не са посочили в алманаха подходящия му данък ли? Защото той изобщо не плаща такъв данък. Впрочем плаща някаква незначителна сума, но върху действителното си имущество не плаща нищо.

– В такъв случай трябва наистина да е много богат – заключи непринудено Джон. – Много се радвам. Възхищавам се от богатите хора. Колкото е по-богат един човек, толкова повече му се възхищавам. – Мургащото му лице открито изразяваше неподправения му възторг. – Миналия Великден гостувах на нашия съученик Шницлер-Мърфи. Вивиан Шницлер-Мърфи притежава рубини, големи колкото кокоши яйца, а сапфирите ѝ са като електрически крушки.

– И аз обичам скъпоценните камъни – възкликна въодушевено Пърси. – Разбира се, не бих искал никой в училище да знае за това, но аз самият притежавам една доста голяма сбирчица. Колекционирах ги вместо пощенски марки.

– А диамантите – продължи Джон възторжено, – диамантите им са с големината на орехи...

– И това е дреболия. – Пърси се наведе напред и сниши гласа си до шепот. – Жалка дреболия. Баща

Ф. Скот Фицджералд

ми притежава диамант, по-голям от хотел „Риц–Карлтън“.

СЪДЪРЖАНИЕ

ДИАМАНТ, ГОЛЯМ КОЛКОТО ХОТЕЛ „РИЦ“	5
ДЕТЕКТИВИ НА СКАНДАЛНИ ИСТОРИИ	67
КРАТКО ПЪТУВАНЕ КЪМ ДОМА	97
ГЛАВА И РАМЕНА	128
ЕМОЦИОНАЛЕН КРАХ	166
ВИДЕНИЕТО НА ДЖЕЙКЪБ	193
ПОСЛЕДНАТА ЦЕЛУВКА	232
ТРИ ЧАСА МЕЖДУ ДВА ПОЛЕТА	260

Ф. Скот Фицджералд
ДИАМАНТ, ГОЛЯМ КОЛКОТО ХОТЕЛ „РИЦ“

Преводачи: *Иванка Томова, Красимира Тодорова*

Редактор *Мария Чунчева*

Художник *Виктор Паунов*

Коректор *Снежана Бошнакова*

Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Американска. Второ издание.

Формат 84 × 108/32

Печатни коли 17

ISBN 978-619-164-207-6

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20

тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

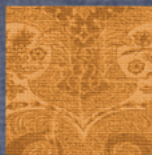

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Ф. СКОТ ФИЦДЖЕРАЛД

Диамант, голям колкото
хотел „Риц“ и разкази

– Всичко е като някакъв сън – въздъхна Кисмин, загледала в звездите. –
Колко е странно, че съм тук с една-единствена дреха на гърба и със своя
беден годеник! Под звездите – добави тя. – Преди не ги забелязвах. Смятах
ги за големи диаманти, които принадлежат някому. А сега те ме плашат.
Карат ме да чувствам, че всичко е било един сън – цялата ми младост.
– И наистина е било сън – рече спокойно Джон. – Младостта е сън, един вид
лудост, предизвикана от бурните химически процеси в организма.
– Колко е приятно в такъв случай да си луд!
– Така казват – мрачно отвърна Джон. – Аз самият вече не съм уверен. Във
всеки случай, нека се обичаме, макар и за кратко, за година или две.. Това
е форма на божествено опиянение, която всеки може да опита. В света
няма нищо друго освен диаманти, само диаманти, а може би и оскъдният
дар на разочарованието. Е, аз притежавам този дар, но нищо няма да
постигна с него, както става обикновено.

www.enthusiast.bg

Цена 15.00 лв.

9 786191 642076

